

Alles lijkt op iets anders

Dick Tuinder

4601
4,2669

A $\sqrt{25^2 + 25^2} = 3,535$
... even lang
... de cirkel

Uitgeverijhuis Silent Woods

D E M O V E R S I E P D F

Alles lijkt op iets anders / Dick Tuinder

Uitgeverhuis Silent Woods, Amsterdam

Eerste druk, 2020

ISBN 978-90-808273-2-5

copyright control - digital rights Silent Woods

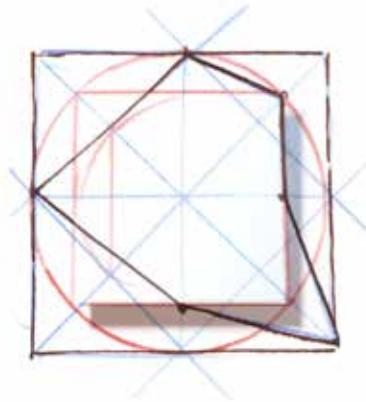
www.dicktuinder.com

4ZU3XGQyDzHWr:3

Dick Tuinder

Alles lijkt op iets anders

met een nawoord van de auteur

UITGEVERSHUIS SILENT WOODS

De aarde kwam op boven het Taurus gebergte.

Hij dacht er aan weg te lopen en hier te blijven.

Om wanneer de maanlander vertrokken was die stomme helm los te koppelen en eindelijk de wind van de andere planeten te voelen.

Hoe lang zouden ze hem zoeken?

Vanuit zijn schuilplaats zou hij het overleg tussen Schmidt en de vluchtleiding volgen.

Een stilte van 300.000 kilometer heen en terug alvorens het onvermijdelijke wordt uitgesproken.

'Okay, je zult alleen moeten vertrekken.'

14-12-1972, 22:54:37 UTC

Het zou een passende laatste akte zijn.
Nog voor het goed en wel begonnen was,
liep het tijdperk al weer ten einde.

Ze hadden gewonnen, maar wat?

Toen de president de oproep aan de natie had gedaan en als een encyclopedie verkoper had voorgerekend dat het slechts een kwartje per week zou kosten als ze het samen zouden doen, waren ze enthousiast aan de slag gegaan. Zonder na te denken wat daar te doen als ze er eenmaal waren. Goud en prairies waren er niet. Indianen om uit te roeien evenmin. 'De Russen hadden het wel geweten,' dacht hij. Wetenschap was hun geloof. Je moest niet op een mensenleven kijken als je ergens wilde komen. Hij oefende in gedachten wat hij dadelijk moest zeggen. Iets met god en een visie op de toekomst. Statische ruis over de headset. Zijn eigen ademhaling in een gesloten systeem. Een hand die van buiten langs zijn pak strijkt.

Dat ene blauwe oog in die donkere etalage deed hem niet zo veel. Liever keek hij naar de sterren en het poederige zwart van de tijd zelf. Daar, en niet op dat pirateneiland in de diepte lag waar hij vandaan kwam. Iedere cel in zijn lichaam hunkerde naar die verte. De kalme dwang van het oneindige uurwerk. Natuurwetten in een vacuüm. Geen mitsen of maren. Hij herinnerde zich een stralende zondagochtend. Negen jaar oud, en alleen in huis. Met een boek over Mars-astronauten onder zijn arm. Keek door het grote raam naar de blauwe lucht en was zich voor het eerst in zijn leven ten volle bewust van het feit dat achter dat blauw een oneindigheid verscholen ging die zich naar alle kanten uitstreekte en waarvan hij logischerwijs het exacte middelpunt was. Ze keken elkaar recht in de ogen, de oneindigheid en de negenjarige jongen. En hoe langer hij keek, des te kleiner die oneindigheid werd, tot het als een zwart fluwelen bolletje – net iets minder groot dan een tennisbal – in de palm van zijn hand lag, en hij wist – zonder precies te begrijpen waarom – dat beide

werkelijkheden op datzelfde moment bestonden en niet met elkaar in tegenspraak waren.

Over de zender hoorde hij hoe Schmidt vanuit de cabine een grapje maakte met de vluchtleiding. Hij had zijn telefoonnummer in het poederzand achtergelaten. 'Voor het geval dat.' Houston reageerde als altijd met een zakelijk 'copy that'.

'En hier komt het zwembad!' Schmidt was werkelijk op dreuf. Nu kon zelfs Mission Control zijn lachen niet inhouden. Ze namen het in overweging.

Het poeder waarin zijn moonboots half wegzakten. De maan was vooral grijs. Hoe lang je er ook naar keek; iets anders werd het niet. Daarbij was met de kleurenuitzendingen weinig gewonnen. Nog maar eens ademen.

Een piepje en de neutrale stem van Mission Control.

'Gene?... We gaan over een minuutje live.'

'Okay.'

'Weet je je tekst nog?'

'Ja.'

Hij zag op tegen de terugreis.

De aarde is uit het kader verdwenen. De ceremonie afgerond. Mission control ziet hun hartslag licht stijgen als de maanlander zich met een geluidloze knal van het oppervlak losmaakt. Er is niemand om hen uit te zwaaien. De moon rover wordt aan het zicht ontnomen door stof

dat voor de tweede maal in miljoenen jaren opwaait. Dan een rondje om de maan, de kosmische paringsdans van de twee schepjes, het *ka-tsjoenk* van de koppeling. Hij gaat aan boord van de Orbiter en wij gaan naar buiten en houden ons vast aan de ladder. Wees maar blij. Het meurt behoorlijk daarbinnen. 148 uur lang had Evans in zijn eentje zitten stinken. Zelf ruiken ze ook niet fris. Evans durft niet te vragen hoe het was. Daar is iedereen blij om. Weinig tijd om bij te kletsen, er moeten allerlei manoeuvres worden uitgevoerd. Enkele uren later zijn ze moe en stil. Ze liggen op koers. Schmidt gaapt en laat een scheet. Wat valt er nog te zeggen? Iedereen heeft zo zijn eigen redenen om zich genaaid te voelen. Waar zijn ze eigenlijk geweest? De laatste man op de maan kijkt door de patrijspoort naar buiten. Ziet die huilerige eenoog, dat zenuwtrekje in het rimpelloos fluweel, neuriet iets van Schoenberg en denkt terug aan die zondagochtend en aan de twijfelaar die hij achter liet op de maan.

Hoewel dat in de ruimte niets betekent, is het de avond van 14 december 1972. Van het rumoer op die kleine toverbal is vanaf deze afstand niets te horen. En als het al hoorbaar was, dan is hier niemand om er naar te luisteren. Dat is nog zoiets. De planeet is heel erg eenzaam. Blond en blauw en vol van zichzelf en met een levenscyclus die het haar onmogelijk maakt zich niet bewust te zijn van het verstrijken van de tijd. Ook weer zoiets waar de oneindigheid geen last van heeft. In eenzame haast; dat is

hoe deze planeet zich voortbeweegt.

Een haast die zich in alle wezens heeft genesteld. Hoe anders is het leven in stelsels van fonkelend geurloos gas! Maar dit terzijde. Net als die waterbol wanen zij, de bewoners, zich het middelpunt van alles. Kijk maar eens goed om je heen nietwaar? Ach, eenzame! Maar waarvan ben je deel? En dan die haast. Door de tijd op de hielen gezeten, wat u zegt. Als het in het noorden winter is, raast de zomer reeds aan de andere zijde. Massa's reizen de seizoenen achterna. Men ervaart de tijd als een berg of een lange weg. Maar wat wij van hieruit zien is dit: een korte flits. Dat is alles. Is het mogelijk, vraagt u zich af, om zich binnen de tijdspanne van een flits te haasten? *(Hier wordt de vraag zwijgend beantwoord met een betekenisvolle blik.)*

Alleen wanneer ze zich voortbewegen, denken ze dat ze ergens zijn. En dat is dus nog zoiets: want waar gaat die haast naar toe? Deze besluiteloze vorm van materie was nooit het doel. Ze zijn als die koffievlek op het laken die – als je er op een bepaalde manier naar kijkt – echt heel erg veel op Spanje lijkt. Het schuim op de baren. Ze lijken op alles behalve zichzelf en ze duren nooit echt lang. Een flits. We zeiden het reeds. Maar desondanks of misschien wel derhalve is deze woekering door zichzelf en zijn soortgenoten geobsedeerd. Kan er geen genoeg van krijgen. Zich steeds maar weer opnieuw te willen tonen en bewijzen.

'Hallo Oneindigheid; luistert u ook even mee?'

Gehaast, ja altijd gehaast.

We zetten ons af tegen het handige laddertje en weg zijn we. Vaarwel voor nu aan het fluwelen zwart. Wij gaan kopje onder naar de bodem. Nog zo'n vraag waar men liever niet te lang bij stilstaat: waar is de grens tussen dit en dat? Ze lekt, druipt en transpireert, deze kakelbal. Hallo Helium en alle onzichtbare deeltjes die wij vergeten zijn te noemen. Ontsnapt! Vrij! Met niets botsend of verbonden. Geen tijd om hier lang bij stil te staan. Verder nu. Thermo-, Meso- en Stratosfeer. Het lijkt heel wat, maar van een afstand bezien is het een dunne laklaag. Als je een nagel hebt die groot genoeg is.

Dan wordt er aan ons getrokken. Boem! De wolken. Tadaah! De eerste geuren! Het klapperen van de stof van onze kleren. *(We hebben kleren gekregen!)* Een gevoel van: aanwezigheid. Aanraking. 'Noodzaak,' daar zegt u wat. Het water fonkelt daar waar we kijken. De kleuren en welvingen van het landschap schikken zich in het geraas. Beweging wordt onderscheidbaar en, toegegeven, hoewel het hier slechts een goocheltruc betreft met – we kunnen dit niet genoeg benadrukken – pure materie, is de illusie alleraardigst. Dat de goden van deze planeet bijna zonder uitzondering de tovenarij als hun voornaamste medium gebruiken, zal bij de neutrale toeschouwer geen verbazing wekken. Niets liever wil men hier geloven dan bedrog.

'Maar wel omdat men naar het echte zoekt,' roept iemand vanuit de zaal.

Genoeg hierover. Discussie gesloten. We moeten door.

Van het pantoffeldiertje dat van bijna niets leeft, tot de zwam die hele valleien op het menu heeft staan: in alles zit urgentie en beweging. In rust immer broedend op een volgende stap. Bezield zegt de één, begoocheld zegt de ander. Op weg waarnaartoe? Dat is dus de vraag. In ieder geval weg van hier. Weg om iets te worden, anders dan ze nu zijn. Alsof dat iets met beweging te maken heeft.

Laten we wel wezen: niemand vindt het fijn om onder druk te staan. Wie vrij zweeft in de ruimte hoeft nergens naar toe en niets anders te worden dan wat-ie is. Zoveel is wel duidelijk. Zwaartekracht. Laten we zeggen dat het zo is. Ja. Laten we zeggen dat de wezens bewegen en doen wat ze doen in een onophoudelijk streven om aan die druk te ontsnappen. En dat ze dus niet anders kunnen. Voel de wind die alle dingen streelt, en je begrijpt wat ik bedoel. We kunnen dit het best demonstreren met zo'n lange, worstvormige ballon. Knijp erin. De tragedie een menselijke uitvinding zegt u? Een logisch gevolg van zwaartekracht en communicerende vaten, zeggen wij. Daarom groeien de wezens naar boven en niet naar beneden. Het einde, waarnaar allen zich zo plechtig haasten dat je denkt dat het liefde is, wordt integendeel gevreesd en verafschuwd.

'Goedemiddag eminentie: zet die mijter maar af, want daar heeft u hier toch niets meer aan. Die vette zweetrand zou een goede smaakversterker kunnen zijn, daar hebt u zeker een punt, maar de gebruikte kleurstoffen zijn helaas niet geschikt voor consumptie. Trek maar uit die baljurk, mevrouw, het orkest is al lang vertrokken. Dat matrozenpakje, jongeman; staat je beeldig, maar redden zal het je niet. Leuk geprobeerd excellentie, die zelfingenomen grijns, daar trappen we dus mooi niet in. Treedt allen nu nader, opdat wij u kunnen vermalen tot een voedzame pap!'

Goed dan. We zweven nu op zwaluwhoogte over het land dat er van deze hoogte uitziet als de maquette van iets veel groters. Deze keurig in stukjes opgedeelde wereld – hier wat zand, daar wat water – oogt alsof het ergens op wacht. Ze zeggen weleens: 'Bleef alles maar hetzelfde!' Maar als er niets gebeurt is het ook niet goed. Wat men ook beweert. Iets moet er gebeuren. Dat voel je aan alles. Een nieuw soort praatprogramma's waarbij een geselecteerd publiek zich met de discussie mag bemoeien bespreekt deze onrust. Probeert er een naam aan te geven. Het te begrijpen en uiteindelijk doel: het te accepteren. Of in ieder geval te tolereren. Je kan wel willen dat de wereld of de menselijke natuur anders is, maar dat is nu eenmaal niet zo. En het is goed dat er nu een naam aan wordt gegeven, want dan weten de mensen eindelijk waar ze last van hebben.

En dan zijn er nog de Arabieren. Met hun oliekraan. In kranten en op het Journaal. Nooit eerder gezien. Men begrijpt ze niet. Begrijpen ze zichzelf wel? Er worden pogingen gedaan om er grappen over te maken, liedjes en carnavalkostuums. Maar hoe maak je een grap over iets dat je niet begrijpt? Meer nog dan slecht nieuws lijken ze een teken van iets dat veel groter is. Mannen in jurken. Een taal als schurend zand. Waar zijn de donker geschminkte acteurs om ze te spelen?

Fabrieken sluiten zonder dat iemand de puf heeft iets nieuws te bedenken. Leegstand en achteruitgang tekenen het stadslandschap. Hele wijken die nog maar kortgeleden in een roes van optimisme uit de grond werden gestampt, bleken als klaprozen zo ongetalenteerd in sierlijk dood gaan. Vreemdelingen bevolken de krotten. Geuren en geluiden die nergens op lijken. Vroeger tijden, voorgoed uitgebannen naar we dachten, keerden vermomd of voorzien van een nieuwe identiteit heimelijk terug.

Waarbij je dan ook nog eens het slechte nieuws op kan tellen. Een beeldenstroom van gecraqueleerde savannes, uitgemergelde gnoes en baby's met armpjes als berkentwiggies zo dun. Oorlogen waarin groeperingen met onbegrijpelijke afkortingen elkaar bestrijden voor een ideaal dat reeds lang geleden uit het zicht is verdwenen. En laten we de milieurampen niet vergeten lieve mensen, en alle andere dingen die zonder reden gebeuren. Een jongetje dat na drie weken nog levend onder het puin vandaan wordt

gehaald. Hiroo Onoda, die zich 29 jaar lang schuil hield op Lubang; de geruchten dat de oorlog in 1945 was beëindigd wantrouwend. *'Hij heeft een punt,'* zeggen sommigen. Een andere man die twee keer de loterij wint. Een knappe Italiaanse geeft geboorte aan een zesling. Dingen waarvan je niet anders kan dan er iets van denken. Maar wat?

En nadat dit alles heet van de naald – en op een toon alsof u, de toeschouwer, mede verantwoordelijk bent voor deze toestanden – keurig in volgorde werd gepresenteerd, is er aan het eind van de avond nog een presentatrice die net als de mensen thuis een beetje vermoeid uit haar ogen kijkt, en het land een goede nacht wenst, waarna er nog een klok in beeld verschijnt die de juiste tijd aangeeft. Die klok verdwijnt ten slotte ook in het donker en dan draait iemand een knop om en zien en horen we enkel nog ruis. De oneindigheid op bezoek bij de gewone mensen. De techniek staat voor niets. Die nieuwslawine bleek net zo'n dun vernis als het blauw van de lucht. Sommigen zeggen dat ze het weten en betrekken hun stelling. Anderen twifelen welke richting te kiezen en verdwalen op bekend terrein of 'in zichzelf'. En geen moment rust, want er is altijd wel iets, en luider dan voorheen. Als er te lang niets gebeurt worden de mensen argwanend. Hoe is dit mogelijk? Men verzwijgt iets voor ons. In Godsnaam; dan maar een aardbeving, hier 8000 kilometer vandaan! Want er moet iets gebeuren. Een burgeroorlog in een warm land,

de casino's en toeristenhotels door gewapende rebellen overvallen. Een zinloos bloedbad. *'We waarschuwen onze kijkers: de volgende beelden kunnen als schokkend worden ervaren.'* Wat een toestand! Massa's magere donkere mensen die, tot aan hun schouders in brak water, omkomen van de dorst. Dat hadden wij ook kunnen zijn. Een sterk tot de verbeelding sprekende mijnramp die de gemeenschap van een noord-Frans dorp totaal ontwricht. Een geestelijk gestoord meisje dat haar popidool ontmoet. De verhalen worden begroet en in huis genomen als was het een verre tak van de familie. Dat is allemaal goed en wel, maar daar zitten ze dan. Naast elkaar op de bank. Stoffig van de lange reis. Zelf ook niet wetend wat ze hier doen. De mijnramp, de aanslag en het geestelijk gestoorde meisje. Je twijfelt of je ze iets moet aanbieden. De aanslag spreekt in een lelijke en onbegrijpelijke taal. Hij herhaalt de zin drie keer en kijkt je daarbij indringend aan. De mijnramp die naast hem zit mompelt een verzuchting en bijt op haar behaarde bovenlip. Ze draagt drie jassen over elkaar. Haar huid als een gescheurde boombast. Ooit moet ze een schoonheid zijn geweest die de jongens uit het dorp liet dromen van oorlog en verre reizen. Ze schudt haar hoofd en roept een hogere macht aan. Het geestelijk gestoorde meisje dat ze op schoot heeft zal dadelijk wel beginnen te huilen.

En krijg ze op zo'n moment je huis nog maar eens uit.

We zijn nu bijna daar waar we moeten zijn. We volgen de rivier vanaf haar ijskoude begin tot aan haar lauwtirage einde. Heeft zich, acteur in het drama dat slechts één richting kent, een lichaam gevreten door de aarde. Weg van hier! Zo is het ongrijpbare water. En als ze niet links of rechts kan vluchten, werpt ze haar armen in de lucht en verdampt. Niet voor niets is deze laffe en doorzichtige substantie het voornaamste chemische ingrediënt van alle wezens hier.

Als dorstige kuddes hebben zich op verschillende plekken langs de oever huizen verzameld. Hoekige imitatie van de natuur. Zij die hier wonen houden van rechte lijnen; dienaren van de haast.

Een stad die vele eeuwen eerder ontstond. In de winter is de rivier stroperig. Traag en in zichzelf gekeerd weerkaatst ze ongeïnspireerd de loodgrijze lucht. En toch: als het dan 's middags begint te schemeren dan vinden de mensen die hier wonen dat gezellig, omdat het ze aan vroeger doet denken. De straten stil en wit.

En dan zijn er weer weken van zon en warmte, zo aanhoudend dat het wel een andere wereld lijkt. Het water in de rivier speels en blauw. Het doet ons denken aan kinderstemmen. Kabbelend geeft ze kusjes aan de kade, en spiegelt terloops de oneindigheid die over onze schouder mee kijkt.

Parker en Pam bouwen een ruimteschip

Pam vindt Parker stoer en grappig. Hij beweegt leuk en hij zegt van die grappige dingen, denkt ze. En dan hebben ze plotseling ruzie.

Pam is een meisje, en niet een jongen zoals hij, maar eigenlijk merk je dat alleen wanneer ze met haar vriendinnetjes is. Als Parker en Pam samen spelen of naar een DVD kijken en schijnbaar gedachteloos maar zeer precies het bakje chips delen, zijn ze niets meer. Geen jongen, geen meisje. Ze zijn gewoon 'gewoon'.

Als Parker een stripboek leest moet Pam soms wel drie keer dezelfde vraag stellen voor hij het hoort.

'Parker... Parker!... Parker!!!'

'Hm, wat?' zegt hij dan.

Hoe vaker je iets zegt, hoe gekker het klinkt.

Je kan er zelfs ziek van worden.

'Er zijn wel eens mensen dood gegaan omdat ze heel vaak hetzelfde woord achter elkaar zeiden, wist je dat?'

'Is dat echt waar?'

'Ja!'

'Wat was dat voor woord dan?'

Parker zwaait met zijn handen in de lucht: 'Dat weten ze niet!'

'Was het... Kippekok?'

'Ja! Kakkekok!'

'Haha! Kippekakkekok!'

Ze moeten heel hard lachen en springen in het rond en roepen achter elkaar heel hard 'Kippekakkekoek-kippekakkekoek!' en doen daarbij alsof ze dui-zelig worden en dood gaan.

De tranen van het lachen proeven fijn, en het lijkt soms wel alsof je onderwater bent als je moet huilen van het lachen. Het lijkt op zwemmen in de zee.

'Is huilen eigenlijk een soort regen?'

'Als je een vis bent en het regent, dat is raar!'

'Ja! Dan is het net alsof het dak lek is!'

'Of de vloer!'

'Kom je? We gaan een hut bouwen.'

Parker vraagt aan zijn vader of ze de dekens en kus-sens van bed mogen halen. Dat mag.

'Als...'

Parker weet al wat Papa gaat zeggen.

'...je het daarna maar weer opruimt.'

Terwijl hij de dekens over de vloer sleept, zegt hij streng tegen Pam dat ze het straks wel weer moeten opruimen.

'Oké,' zegt Pam en gaat op de dekens zitten. Tot ze bij de plaats van de hut zijn is Parker haar slaaf.

'Een beetje opschieten slaaf, anders moet je straks poep eten.'

De slaaf springt bovenop haar. 'Ik kom in opstand!' roept hij.

Pam zegt dat dat niet kan. Slaven moeten altijd ge-hoorzamen.

Het verzamelen van de spullen is een belangrijke taak. Er zijn heel veel dingen in huis die ze kunnen gebruiken. Al snel ligt er in de woonkamer om de bank heen een grote stapel kussens, dekens, dekbed-den. Twee stoelen dienen als afscheiding.

Parker kijkt zorgelijk naar Pam, die een paar van de kussens verlegt.

'Zo!' zegt ze. Maar hij begrijpt niet waarom ze dat deed.

Zijn hoofd is vol grootse plannen. Eigenlijk zou er ergens aan de hut een raket moeten worden vast-gemaakt, maar hoe? Iets met elastiek misschien? Plakband en touw? Dan denkt hij aan die grote niet-machine van zijn vader. Daarmee kan je alles aan elkaar vast maken. Zelfs karton.

'We hebben dringend een nietmachine nodig,' wil hij zeggen, maar plotseling krijgt hij een duw en ligt-ie achterover in de kussens. Pam, in karate houding, staat voor hem en roept: 'Hajakka!'

Ze heeft een coole broek aan. Strak zit-ie. Groen met donkere strepen aan de zijkant. Ze ziet er uit als in een stripboek. Hij kijkt naar haar handen en ziet het kleine wondje op haar pink.

Zijn buik tintelt van schrik en van plezier. Hij heeft al één kussen in zijn gezicht gekregen, maar de tweede weet hij te ontwijken. Hij rolt als een soldaat over de grond en springt drie meter in de lucht. 'Hai-jaaa!' Heel langzaam bewegend. Zwevend bijna. Om hem heen gekleurde strepen en bliksemschichten.

'Au! je doet me pijn!'

'Sorry.'

Alles staat stil.

Hijgend kijken ze naar elkaar.

Pam schudt de hand met haar pijnlijke vinger heen en weer.

'Stommerd,' zegt ze zacht.

Parker voelt zich raar. Het lijkt wel of hij ook pijn heeft. Maar hij deed het niet met opzet.

'Het ging per ongeluk,' zegt hij.

'De hut,' zegt Pam plotseling nogal zakelijk.

De pijn is over.

Samen bouwen ze aan het dak. Dat is lastig. Het dak zakt steeds weer in. Het zou eigenlijk hoger moeten zijn. Parker denkt nog eens aan de nietmachine, maar het moment dat het een goed idee leek is alweer voorbij.

'Dit is de deur,' zegt Pam en ze schuift een breed kussen naar voren.

Ze hebben ook nog wat kussens voor binnen nodig, en een kleedje.

Eigenlijk klopt de hut niet met hoe die had moeten worden. Maar als ze naast elkaar op de kussens liggen en naar het bolle plafond kijken, worden ze allebei stil.

'Het is een ruimteschip,' zegt Parker.

'Ja,' zegt Pam.

Dan wordt er op de deur geklopt.

'Nee!' gilt Parker.

'Binnen!' gilt Pam.

'Ja! Binnen!' gilt Parker.

Het kussen wordt opzij geschoven. Daar is het hoofd van Papa. Die vraagt of hij ook in de hut mag. Maar de hut is veel te klein.

'En het is geen hut! Het is een ruimteschip!'

Dan brengt Papa nog wat astronautenvoedsel.

'Goede reis!' zegt hij en zwaait.

Hij doet de deur dicht en dan zijn ze weer alleen.

Zwijgend eten ze de ontbijtkoek.

Parker kijkt naar Pam.

Haar lange haar valt langs haar gezicht en elke keer als ze een hapje neemt, lijkt het of ze ook een hapje haar neemt.

'Lekker?' vraagt hij.

'Hm-hm,' zegt Pam.

Omdat ze in de hut zitten is de ontbijtkoek extra lekker. Hoe dat kan is niet bekend. Maar het is wel zo. Lekkerder nog dan 's morgens of tijdens de pauze op school.

'Vind jij tomaat lekker?' vraagt Parker.

'Hm-hm,' zegt Pam, en ze draait zich op haar rug.

'Heel lekker!'

'Echt?' vraagt Parker, hij kan het bijna niet geloven.

'Super lekker,' zegt Pam en om het nog eens te onderstrepen zucht ze diep.

'Weet jij hoe groot de wereld is?' vraagt Parker.

'Jawel,' zegt Pam.

'Hoe groot dan? Honderd?'

'Meer.'

'Tweehonderd?'

'Veel meer!'

'Duizend!?' roept Parker ongelovig.

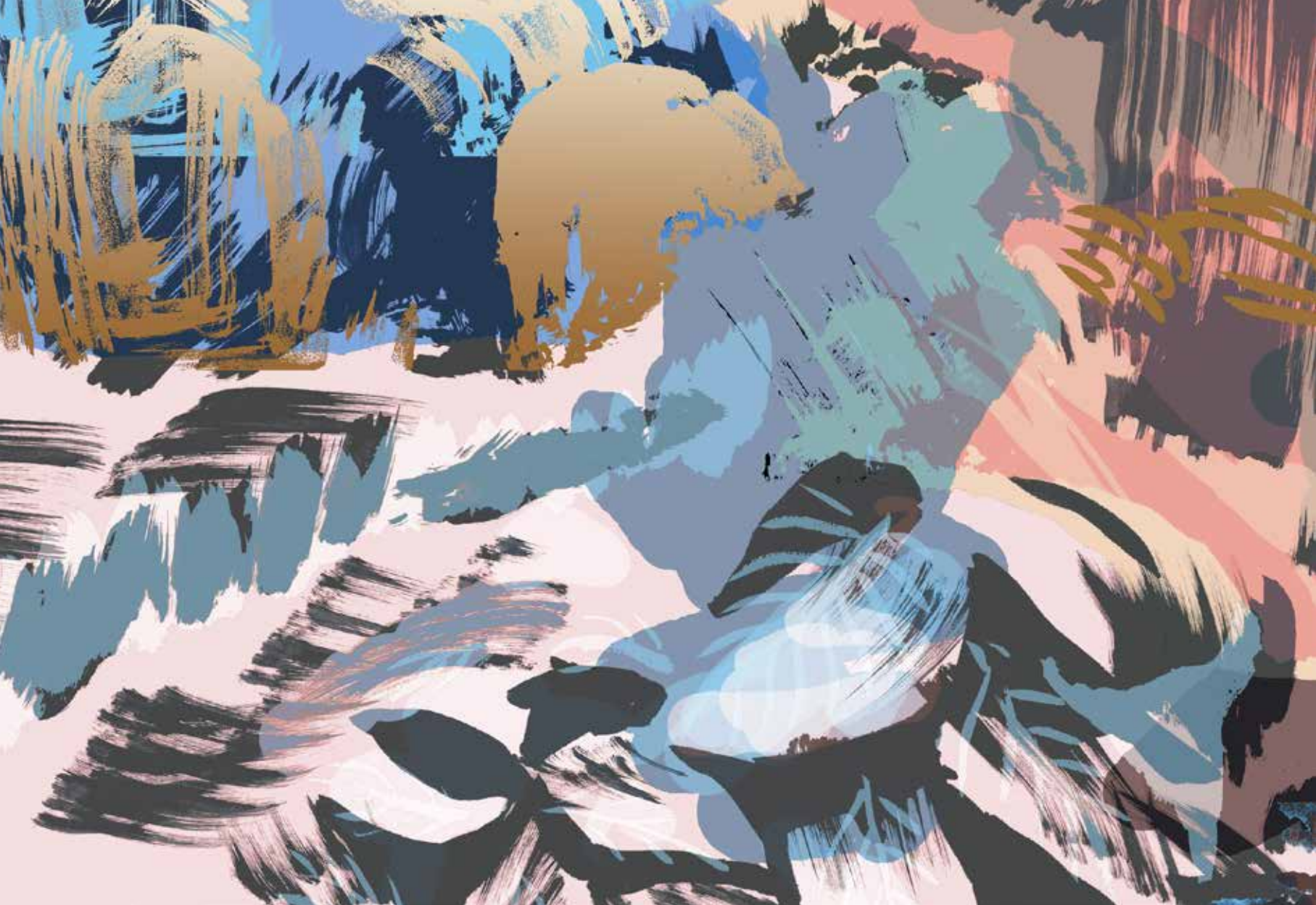
Pam draait zich naar hem toe en kijkt hem met schelle ogen aan.

'Duizend keer duizend keer duizend keer ontelbaar.'

Parker neemt een hap van zijn koek en kijkt naar het plafond van de hut en in gedachten naar wat daar achter ligt.

'Maar de ruimte is nog veel en veel groter,' zegt hij.

DANK U VOOR HET LEZEN
VAN DE DEMOVERSIE!

ALLES LIJKT OP IETS ANDERS
van DICK TUINDER is te koop via

KOOP OP BOL.com
OF VIA DICKTUINDER.com

ook als ePub!